

1.

Gyerekkoromban rengeteg embert címkéztem gonosznak, és csak később realizáltam, hogy igazából nem azok, csupán hétköznapi teremtmények, ahogy én és mindenki más, tele félelmekkel, tehetetlenséggel és tudatlansággal, várva, hogy valami egyszer csak megváltja őket, amitől minden megváltozik, és utána gondtalan lesz az életük, de valójában ez a *valami* soha nem jön el, így aztán marad a szenvedés, és a félelmek másokra vetítése. Félelem. Milyen érdekes a magyar nyelv, mennyi mindent elmondhat egy-egy szó, fél-elem, amikor nem vagy egész, amikor hiányzik a másik feled, az a tudás, amitől te egész lehetsz. Néha ilyeneken elmélázva bámultam azt a sárga pacát a falon magyarórán, s a szavakkal játszadoztam, mert amiről a tanár beszélt, az sose érdekelt. Ilyen

szó volt még a szeretet. Szer, ami etet, és a gyűlölet, ami gyűlik benned és téged ölet. De maradjunk a félelemnél. Gyerekkorom tele volt fél elemekkel, fél emberekkel, akiknek a másik felük üvöltéssel, bántással, gúnyolódással, lelki zsarolással volt kitöltve, ami sokszor bizony rajtam csattant. Ezeket a szavakat, tetteket szorgosan összegyűjtöttem, megjegyeztem, s addig-addig ismétелgettem, míg ez nem lett a saját valóságom. A folyamatos szorongásban fél ember lettem én is, s a másik, üres feletem evéssel próbáltam kitölteni. Majd jött a pubertás, ami még több félelmet hozott a mindennapjaimba, nem tudtam mit kezdeni a testemmel. Véreztem, ragyásodtam, szélesedtem, gömbölyödtem, s egyszer csak mindenki elvárta, hogy nőként, és ne kislánycént viselkedjek. Nem tudtam, mit kell csinálni, féltem, így még többet ettem.

Ettem, ha örültem, ha szomorú voltam, ha ünnepelem, ha veszteség ért. Az étel volt a menedékem, amiben mindig, de mindig megtaláltam az izgalmat, a boldogságot és a nyugalmat. Szerelmes voltam az evésbe, az ízekért éltem, s izgatott lettem a vacsora szó hallatán, már a reggelinél

azon gondolkodtam, mi lesz az ebéd utáni deszszert. Folyton enni akartam, mert akkor éreztem magam boldognak, de ezt senki nem tudta, hiszen ha tudják, nem kérdezték volna lenézően, *már megint eszel?*, csak egyszerűen konstatálják, hogy ettől és így vagyok épp boldog.

Tinédzserkorom egyik meghatározó félembere Imre bá volt. A kezdetektől fogva tartottam tőle, mint mindenki a csapatban. Ő mindig is olyan ember volt, aki erőszakkal, megszegyenítéssel kivívta azt a tekintélyt, amit nem tiszteletnek, hanem félelemnek hívnak. Olyan volt, mint azok a mogorva tekintetű, izzadságszagú biztonsági őrök a fővárosi szórakozóhelyeken, akiket valószínűleg otthon szobanövénnyé csicskít az asszony, már két éve erekciójuk sincs, ezért a maradék, már alig létező önbizalmukat ártatlan, szórakozni vágyó embereken tornázzák fel, porig alázva, ledominálva őket. Ez voltam én is, Imre bá önbizalomnövelő fecskendője, amiből mindig egyre csak többet és többet nyomott magába, belőlem meg egyre kevesebb maradt. Az edzőim közül őt utáltam a legjobban. Akkor került fel véglegesen a feketelistám legtetejére, amikor 2013.

július 21-én, tizennyolc óra huszonnégy perckor azt mondta, *rendben, akkor fogadjunk*. Itt van előttem pontosan, még köpött is egy jó nagyot a mondata végén. Bár jobban belegondolva, már korábban felkerült a listámra, amikor elkezdett a csapattársaim előtt *Daginak* hívni. *Daginak*, pedig a százhatvannyolc centimmel, tizenhat évesen, hatvanöt kiló voltam. Tudtommal az nem *dagi*, bár soha nem néztem meg a magyar értelmező kéziszótárban a *dagi*, túlsúlyos, kövér szó mellett milyen magyarázat szerepel. Nem voltam *dagi*, de Imre bá mégis így hívott. Mint-ha mindvégig tudta volna, hogy a legnagyobb félelmem az, hogy egyszer kövér leszek, mert hát ettől rettegettem egész életemben, annak ellenére, hogy folyamatosan ettem.

2013 májusában kezdődött az egész. Akkor kerültem Imre bá bögyébe, akkor lettem *Dagi* nemcsak az ő, hanem mindenki más szemében is.

A BVSC ellen játszottunk, a meccs napján korábban érkeztünk az uszodához, ahogy az szokás, a buszról leszállva megcsapott az ismerős klór- és műanyagpapucs-szag – hosszú, kopott lépcső vezetett fel a bejáratig, mi Csengével felsprin-

teltünk a legtetejére, ott vártuk a többieket. Az elsők között ismertem meg, amikor vízilabdázni kezdtem, ő segített nekem mindenben az elején, ezért láttam a kapcsolatunkba mindig többet, pedig csak az uszoda kötött minket össze.

A kirakatban nézegettük a színes fürdőruhákat, nekem a piros-fekete kockás tetszett, neki meg a rózsaszín virágos. Már mindenki felért, egy ember kivételével: Imre bá. Ő ott lihegett utolsóként, a száz plusz kilójával alig bírta felvászorogni a lépcsősoron, mindenki rá várt. Egyre hangosabban hallottam Imre bá zihálását, már az utolsó lépcsőfokoknál járt, hátrapillantottam, s megtörtént az, aminek soha nem kellett volna megtörténnie: a szemébe néztem. Bámulhattam volna tovább a virágos és kockás fürdőruhát, és mondhattam volna Csengének, hogy igazad van, a rózsaszín sokkal szebb, vagy nem, nincs igazad, a fekete-piros a nyerő, de nem, én hátrafordultam, és a szemébe néztem Imre bának. Ahogy találkozott a tekintetünk, megfagyott, s egy ismerős érzést fedeztem fel az övében: szégyent. Imre bá zavarba jött, soha nem láttam még ennyire gyengének, bizonytalannak, ennyire sebezhetőnek,